

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 14.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Brunkeberg 14 97.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 1 oktober 1906.

Expedition: Kammakargatan 6.

Pris: Helt 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspris 20 öre pr petrad.

26:e Årg.

Elsa Ruegger.

För första gången gästas vår hufvudstad i dessa dagar af en bland nutidens förnämsta violoncellister och af kvinnliga sådana den mest ansedda, nämligen fröken Elsa Ruegger, hvars porträtt därför illustrerar detta nummer. Ehuru ännu helt ung har hon redan i ett decennium varit berömd. I en tysk musiktidning för 1895 läser man nämligen följande: »Man behöfver ej vara rädd för att virtuositeten dör bort. Från Berlin omtalas uppträdandet af en mycket lofvande violoncellvirtuos från Belgien, Elsa Ruegger. En kritiker yttrar att om den halfvuxna flickan hade bakom ett förhänge spelat på sin violoncell,

så hade man kunnat tro om den knappt 14-åriga att det var en fullfärdig mästare som lät höra sig.» Denna »Elsa af Brabant», som Tappert kallat henne, har åtnjutit sin undervisning vid konservatoriet i Bryssel, der violoncellskolan kultiverar Servais' traditioner. Hon för stråken, heter det, med elegans, frambringar en skön, full, afrundad och mjuk ton; hennes musikaliska uppfattning är sann och insiktsfull, tekniken högt utvecklad. — Så sades det om den fjortonåriga violoncellisten, och man kan då förstå huru stor hennes talang utvecklat sig under ett årtionde från nämnda uppträdande i den stora musikvärlden. Två år senare 1897 spelade hon i Paris och gjorde en turné i Tyskland samt återvände därefter till Brüssel. Man skref då om henne:

»Hon är nu en fullfärdig konstnärinna, hvars genomtänkta föredrag öfverraskar lika mycket som den bländande tekniken.» Samma år uppträdde hon i Petersburg på fyra konserter, i Helsingfors på sex och firade stora triumfer. I London lät hon med samma framgång höra sig senare på året, samt äfven det följande. »Elsa Ruegger», yttrades det om henne i Berlin för sju år sedan, »står nu icke efter några af sina kvinnliga kolleger, ja öfverträffar dem alla beträffande tonens mjukhet och klangskönhet, intonationens renhet och — last but not least — i naturlig musikalisk känsla.» Vi tillägga här några ytterligare biografiska och artistiska notiser om konstnärinnan.

Elsa Ruegger är född d. 6 dec. 1881 i Luzern. I sin tidigaste barndom öf-

Elsa Ruegger.

Johan Nordal Brun.

verflyttade hon med föräldrarna till Bryssel, vid hvars konservatorium hon åtnjöt undervisning i violoncellspel af den utmärkte violoncellisten Edvard Jacobs, lärjunge af Joseph Servais, samt af Anna Campowsky en betydande violinist. Redan vid 11 års ålder uppträdde hon på välgörenhetskonserter och blef en favorit hos publiken; 13 år gammal lemnade hon konservatoriet med institutets högsta pris, hvarefter hon företog en konsertturné till Schweiz, Strassburg, Metz, Frankfurt etc. och sedan, såsom vibrättat, i Berlin väckte stor uppmärksamhet, likasom sedermera 1899, hvilket år hon uppträdde åter i Paris, Petersburg etc. I Amerika konserterade hon med stor framgång 1900 samt 1902 och 1903, vidare 1904 i Monte Carlo, Marseille och spanska städer. Härmed ha vi naturligtvis icke redogjort för alla platser, der hon låtit höra sig, men de här anförda visa emellertid hur vidt hon gjort sig känd, allestädes med superlativt heröm.

På sin repertoar har hon violoncellkonserter af Haydn, Lalo, Rubinstein, De Swert, Saint-Saëns och Victor Herbert, Sonater, Suite af Lully, jemte en mängd mindre stycken, vanliga på violoncellisternas repertoar, af Bach, Boccherini, Popper, Schumann, Schubert, Saint-Saëns m. fl.

Hennes program på första konserten här, d. 2 okt. upptager: Sonat, op. 32, af Saint-Saëns, konsert, D-moll af De Swert, Sonat, A-dur, af Luigi Boccherini samt »Andacht» och »Elfentanz» af Popper och »Le Cygne» af Saint-Saëns. Hon biträdes här af en pianist från Paramaribo i Guyana, Dario Saavedra, hvilken äfver uppträder som solist med Beethovens Sonat, Ess-dur, op. 31 n:o 3.

Det skall bli särdeles intressant för vår hufvudstads musik-publik att få lära känna en så renommerad artist som fröken Ruegger, och vi hoppas att hon äfven här skall finna sig rätt uppskattad och nöjd med sin vistelse i vårt land.

Johan Nordal Brun †

Från Köpenhamn har ingått underättelse om att den äfven hos oss bekanta operasångaren Joh. Nordal Brun d. 22 sept. derstädes afidit. En broder till honom, Fredrik Brun, äfven han tenorsångare, var som bekant engagerad vid vår kgl. opera vårterminen 1888 då Arvid Ölmann hade anställning vid Köpenhamnsoperan.

Johan Nordal Brun föddes den 11 januari 1857 i Odense. Bröderna Bruns fader var den såsom teaterdiktare och författare bekante Michael Wallem Brun (född 1819 i Bergen, död 1891 i Köpenhamn) gift med den vid kgl. teatern anställda operasångerskan Ida Rant-

zau och, vid tiden för denne sons födelse, teaterdirektör. Johan Nordal Brun hade sin första anställning på ett handelskontor men debuterade på Casino-teatern den 28 oktober 1878 som Edvard Frank i »Egtemandens Repræsentant» och stannade vid denna teater till våren 1881. Han var sedan engagerad i landsorten, tillhörde från mars 1883 Dagmar-teatern i Köpenhamn, hvarefter han reste till Tyskland och under säsongen 1885—86 hade engagement vid operan i Stuttgart samt de två följande åren i Köln. Brun, som en tid åtnjöt sångundervisning af Fritz Arlberg under dennes Köpenhamnsvistelse, hade lyckan att i Köln finna en välvillig konstbroder i den berömda tenoren Emil Götz, hvars inflytelse på honom i konstnärligt hänseende var mycket fruktbärande. Hemkommen till Köpenhamn introducerade han sig der med en lyckad konsert, hvarefter han blef engagerad vid kgl. teatern och med stor framgång debuterade som *Manrico* i »*Trubaduren*» den 12 januari 1889.

Då Fredrik Brun genom sin röst och konstnärsförmåga mera var hänvisad till hjeltetenorpartierna, så var Johan Nordal Brun företrädesvis lyrisk sångare med anlag för den komiska operan. Utom ofvan nämnda debutroll har herr Brun med framgång låtit höra sig såsom *Octavio* i »*Don Juan*», *Arnold* i »*Wilhelm Tell*», *Achilles* i »*Iphigenia i Aulis*», *Romeo* i »*Romeo och Julia*», *Fra Diavolo*, *George Brown* i »*Hvita frun*», *Florestan* i »*Fidelio*», *Edzard* i »*Hexan*». Vidare hörde till herr Bruns repertoar: *Almaviva* i »*Barberaren*», *Tamino* i »*Trollflöjten*», *Lionel* i »*Martha*», *Edgardo* i »*Lucie*», *Nemorino* i »*Kärleksdrycken*», *Raoul* i »*Hugenotterna*» och *Chapelou* i »*Postiljonen*», med hvilken roll herr Brun debuterade på vår operascen d. 19 april 1894 med god framgång. Vi funno då att han var i besittning af en behaglig, om än icke så stor, röst, som han skötte med omsorg, så att öfvergång från bröströst till falsett utfördes med verklig konstnärlighet. Postiljonens roll utfördes för öfrigt mycket lifligt och humoristiskt. I början af maj uppträdde han här vidare som *Manrico* och *Arnold*, men lyckades bäst i först omnämnda roll.

Utom ofvannämnda roller har herr Brun uppträdt i flera mindre sångpartier. Sommaren 1891 sjöng herr Brun på Krolls teater i Berlin, der han lät höra sig som *Manrico* och *Arnold*.

Nordal Brun, som aldrig vann större popularitet under sin tioåriga anställning vid danska operan, undanträngdes der af bättre krafter såsom en Herold och Cornelius. Sedan 1899 var han utan anställning och uppehöll sig genom att då och då uppträda som konsertsångare.

De första festspelen i Bayreuth.

(Ur privatbref från 1876)

af

Richard Faltin.

I år ha tre decennier förlupit sedan de första festspelen på Wagner-teatern i Bayreuth. Med anledning deraf innehåller Finsk musikrevy några »erinringar» från de första festspelsdagarna ur privatbref, daterade 12 och 19 aug., af professor Richard Faltin, den bekante finske organisten, dirigenten och läraren vid Helsingfors' Musikinstitut hvilka Erinringar vi taga oss friheten att här nästan ordagrant meddela.

Bayreuth 12/8 1876.

Så har jag då lyckligt uppnått det efterlängtrade målet för min resa! Vete Gud, huru det kommer sig, men här omsvepes man af en helt annan luft, än i den öfriga världen: man känner sig plötsigt försatt i en hög konstnärlig sfär, efter hvilket man länge längtat, man känner sig, med ett ord, festligt stämd. Jag säger »man», emedan det förefaller mig, som om hvarje annan i denna mängd af framstående konstnärspersonligheter, som jag under min vandring genom den vänliga lilla staden mött, skulle känna alldeles såsom jag själf — — —

Ett par stationer innan jag anlände till Bayreuth hade jag glädjen att träffa Wegelius. Efter vår ankomst till staden togo vi en gemensam bostad och tillbragte hela dagen i hvarandras sällskap. Vår första utflykt gällde »Wagner-Teatern», som befinner sig på en kulle utom staden. Teatern är en klassiskt skön byggnad, alldeles enkelt uppförd utan all lyx, men i hvarje detalj afspeglande sin uppgift. Vi uppsökte våra platser och funno dem mycket väl belägna. Anordningen af orkestern är särdeles originell: den ligger något under salongens plan, afskiljd från denna genom en resonansvägg, så att man kan se hvarken orkestern eller dirigenten. Öfverhufvudtaget fångas icke ögat af något oväsentligt, hvarför man uteslutande kan hänge sig åt de intryck, som väckas af framställningen på scenen. —

Utsikten från festspelsteatern är stortadt skön: nere i dalen den nätta staden, i bakgrunden Fichtelgebirges utlöpande bärgsryggar — ett härligt panorama! Vi spisade middag i en nyligen öppnad restauration: fint men dyrt, så att man endast sällan vågar sig på den njutningen. Redan där uppe träffade jag bekanta: *Tappert*, den musikaliske lärde och humoristen, *Langhans* o. a. Senare, då vi långsamt från Festspielshause återvände till staden, följande med den ständigt växande människoströmmen, sågo vi *Arlberg* och *Josephson* — — Klockan 5³/₄ anlände den äldrige tyske kejsaren med en stor svit. Han åkte alldeles nära

förbi mig, så att jag förträffligt kunde iakttaga honom. Flere andra potentater och furstar äro redan här, eller väntas, bland andra kejsaren af Brasilien och Storfurst Wladimir af Ryssland. Den festligt smyckade staden, äreportarna, gatulifvet — allt påminde mig lifligt om kejsardagarna i Helsingfors*), och när jag slöt mina ögon, klingade mängdens hurrarop alldeles som där.

*

Bayreuth 19 aug. 1876.

(Skrifvet efter det första uppförandet af
»Der Ring des Nibelungen».)

— — — Hvar skall jag egentligen begynna berätta och hvar upphöra? I dag har jag äntligen ett lugnt ögonblick, det första under min vistelse härstädes. Saltzman afreste i går, Wegelius i dag morse — jag är alltså för tillfället lemnad ensam. Ack, huru skall jag finna ord för att skildra allt det härliga, som Wagner, konstnären af guds nåde, i detta med sitt hjärteblod skrifna verk har skänkt samtid och eftervärld! Det tyckes mig som en orättvisa mot det stora konstverket att framhålla några detaljer, som isynnerhet gripit mig, — mot ett verk så monumentalt som detta, där man icke önskade ett enda ord, en enda not vara annorlunda än den är, där börjande från det första momentet den ena scenen med tvingande nödvändighet växer fram ur den andra, där spänningen oafbrutet blir allt större, tills slutligen den med bäfvan emotsedda katastrofen med makt inbryter öfverväldigande den ädle hjälten! Jag betviflar att under tonerna af denna sorgmarsch ett enda öga kunnat förblifva torrt. För mig gick det mellan mäg och ben, och det var en lycka att salongen var nästan mörk, så att man icke kunde se huru jag grät såsom ett barn. Jag tror att ett konstverk, som med sådan tvingande makt öfverväldigar åhöraren, och så starkt griper människan måste höra till de största som någonsin skapats. Hyste jag tidigare tvifvelsmål beträffande det musikaliskt-möjliga i några punkter, så ha dessa genom utförandet grundligen blifvit bragta på skam; allt är icke blott möjligt, utan äfven jämförelsevis lätt utförbart. Dock måste naturligtvis sångarena blifva lika utbildade för den tyska stilen, hvilken Wagner skapat, som för den franska eller italienska. Det jubel, som följde efter hvarje af de fyra representationerna af »Ringens», hade du bort höra. Det var som om hela huset velat störta samman! Ingen af de framropade visade sig dock. Wagner tillkännagaf genom anslag att han och konstnärerna öfverenskommit »att icke träda utom konstverkets ram.»

*) Syftar på kejsar Alexanders och den kejserliga familjens besök i H:fors under den då pågående industriutställningen.

Under den sista föreställningen framträdde dock Wagner och höll, djupt rörd, ett kort andragande, som slutade med följande ord: »Vi ha visat hvad vi kunna; vill ni så skola vi hafva en konst (nämligen en nationaldramatisk konst). Utan er kunna vi ingenting göra.»

Ordalydelsen af Wagners tal skall antagligen »Musikalisches Wochenblatt» meddela. Jag beklager lifligt, att jag ej kunde stenografera.

Efter föreställningarna besökte vi än den ena, än den andra af stadens öl- och vinstugor. Efter »Götterdämmerung» stannade vi på Hartwigsons uppmaning i hans sällskap tillsammans med Nikolai Rubinstein, Tschaikowsky, Klindworth, Dannreuther (London) och många andra kostnärer. Man drack endast Rheingold (champagne) och stämningen var den högsta tänkbara.

I går kväll (fredag) hade Wagner inbjudit sina konstnärer och »patroner» till en stor bankett i Wagnerteaterns restaurationslokal. Vi anlände redan tidigt för att erhålla en god plats och kommo att sitta alldeles i närheten af det bord, vid hvilket Liszt och Wagner jämte familj presiderade. Det var synnerligen intressant. Wagner höll ett långt tal, ett mästerverk till form och innehåll, i hvilket han detaljeradt utvecklade de tankar han föregående dag uttalat om skapandet af en nationell konst.

Derpå uttalade han sin djupt kända tack till sina konstnärer, till förvaltningsrådet och till alla gynnare. Därefter gaf bokhandlaren Dunker (Berlin), en ärevördig gubbe, i varma ordalag ett uttryck åt åhörarnes känslor. Grefve Apponyi höll ett poesirikt, glänsande andragande: Såsom Wagners tal hade stödt sig på Goethes slutord i Faust: »Alles Vergängliche ist nur ein Gleichniss, das Unzulängliche hier wirds Ereigniss, das ewig Weibliche (das Ideal, »sein Ideal«, såsom Wagner sade) zieht uns hinan», så ville han lägga en idé ur Wagners egna verk till grund för sina ord. Han förliknade härefter den på klippan inslurade, af fladdrande lågor omgifna Brünnhilde med den dramatiska All-konsten, hvilken dock endast af en kunde uppväckas blott af den som ej lärt att frukta. Wagner är den man, som med ordet och handlingens Siegfried-svärd i sin starka hand sopat medelmåttans och afundens askhögar åt sidan och uppväckt den slumrande till nytt lif! Han slutade med orden: »Heil Dir, Siegfried, du Wecker des Lebens, siegendes Licht!» Ett mera högstämmt tal har jag aldrig hört. Ännu en gång uppträdde Wagner och tackade värtaligt för skålen, upprättande en gripande bild af sin kamptid, då ingen velat veta något af honom, då hans ställning var hopplös och han själf tviflade på världen och på sin kallelse. Då steg en man fram, som allena trodde på honom och trots

alla svårigheter förmådde ingjuta varmt, blomstrande lif i hans idéer. »Den mannen var min dyre Franz Liszt!» En hjärtlig omfamning följde, hvar på Liszt tackade i korta kraftiga ordalag, framhållande tillika sin egen förtjänst såsom mycket obetydlig i jämförelse med det skapande geni, hvilket han alltid kände sig underlägsen! Jag skulle ge mycket, om jag kunde erhålla de nämnda talens ordalydelse, hoppas dock, att »Musikalisches Wochenblatt» har sört för ett stenografiskt återgifvande. Sedan ännu några talare uppträdde, sade Wagner: »Och nu intet förnuftigt ord mera!» Denna uppmaning antogs utan dröjsmål af en privatman från Köln, hvars humoristiska på skämtsamma ordlekar rika tal ytterligare höjde den animerade stämningen. Wagner gjorde därefter en rond genom salen, hvarvid grefvinnan Schleinitz, en underbart skön kinna och stor beundrarinna af Wagner, tryckte en praktfull lagerkrans af silfver på hans hufvud, hvilken han i ypperligaste lynne visade åt alla. Liszt med sin svit af de skönaste unga damer bildade så att säga medelpunkten i den för åhörarne bestämde delen af salen. I den högre belägna delen satt Wagner med alla medverkande konstnärer, en af de intressantaste »konstnärers-utställningar», som jag någonsin sett. Isynnerhet länkade Wagners Brünnhilde, fru Materna, den allmänna uppmärksamheten vid sig: en ståtlig kvinna, en äkta valkyria! Ofrivilligt drogo för mina inre ögon de några dagar tidigare sedda härliga sceniska bilderna: huru Valkyrian så sublimt för Siegmund förkunnar hans förestående död, men slutligen, gripen af medlidande för wölsungaparet besluter att rädda Siegmund — det var underbart skönt! Huru Wotan sedan straffar den olydiga och tager afsked af sitt älsklingsbarn: det är en förr aldrig hörd musik. — — —

Bedårande äro i sanning de musikaliska naturskildringarna, såsom t. ex. »Das Waldweben» i andra akten af »Siegfried», stormen i början af »Walkyrian» med blåsarnes zick-zack-ackord, Der Feuerzauber, o. s. v. Huru har icke mästaren kunnat stegra tonkonstens uttrycksmöjligheter på ett förr oanadt sätt! Storartadt verkade scenen vid valkyriornas sten: ätta sådana valkyrior, sådana stämmor kunna icke så lätt sammanföras. Senare scenen andra akten af Götterdämmerung, där den dystra Hagen kallar männen samman — en körbehandling, som i sanning måste kallas ny ock äkta dramatisk. Den första scenen i Rheingold var hänryckande, illusionen fullkomlig! Några andra svåra uppgifter i dekorativt hänseende lyckades kanhända mindre väl eller snarare hade man enligt Wagners föreskrifter för sig utmålet det än mera idealiskt, så t. ex. den sista scenen i Götterdämmerung, där Siegfried brännes på bålet och Brünnhilde skall med sin gångare kasta sig in i lågorna. Fru

Materna föredrog att försvinna åt sidan bland kulisserna. Ej håller Rhens öfversvämande böljor verkade fullt öfvertygande. Dock, dessa äro små brister, som i framtiden säkerligen skola försvinna. I stort sedt lyckades allt utomordentligt väl.

De flesta af konstnärerna stodo på höjden af sina uppgifter. Höjd öfver allt beröm var orkestern; *Wilhelmj* i spetsen för stråkarna, *Richter* på dirigentpodiet. En så idealisk klang i ensemblen i de särskilda instrumentgrupperna har jag icke kunnat föreställa mig. Det var likasom en förklarad musik, som framkvällande ur djupet smekte örat.

Huru vist mästaren uttänkt det hela, huru fullständigt hans anordningar i fråga om uppsättning, orkestern och dennas klangverkan kröntes med framgång, är beundransvärdt! — Först här i Bayreuth får man ett begrepp om huru Wagners musik är tänkt och huru den skall klinga. Stråkorkestern för ordet och ett groft öfverflygande af densamma från bleckblåsarnes sida, såsom i teatrar och konsertsalar nästan alltid händer, är här fullkomligt utslutet. —

På tisdagen var ingen föreställning. Wotan hade råkat bli hes. Icke ens de eviga gudarne äro förskonade därifrån.

Jag måste sluta. Den nya dagen gryr redan och jag behöfver hvila för att i eftermiddag, vid »Rheingold», åter vara fullkomligt kry.

Teaterbref från Kristiania.

»Nationaltheatret»: *Ibsen Griegs*
»Peer Gynt».

10 Sept. 1906.

Af benämningen »Nationaltheater» är den scen till fullo förtjent, hvilken likt *Kristianias* presterar en sannt konstnärlig repertoar af i främsta rummet inhemska verk på ett desamma så värdigt sätt, som fallet är med återgifvandet derstädes af *Ibsens* storslagna dramatiska dikt »Peer Gynt». Samtliga de utförande tycktes besjälade af den ej mindre fantasirika än tankediga andan i den nyligen hädangångne skaldens geniala skapelse. Titelrollens innehafvare *Halfdan Kristensen* visade sig i sin jätteuppgift »ega många strängar på sin luta», hvilka hade uttryck för såväl det däckkraftiga och humoristiska som det känsliga och svärmiska i denna *Siegfrid-natur*. En nästan pre-rafaelitisk uppebarelse var *Agot Kavli*, den älskligaste *Solveig*, icke minst såsom gumma i slutscenen, hvars verkan, ytterligare förhöjd af *Griegs* verkligt inspirerade musik, också blef utomordentligt »henrivande».

Den sistnämnda, hvilken skänker en så ypperlig relief åt verkets fantasti-

ska och sentimentala element, tolkades pietetfullt af den visserligen ej till sin numerär betydande — endast ett 20-tal medlemmar —, under salongens nivå förlagda orkestern. I väsentlig mån tillkommer äran af »Peer Gynts» präktiga framförande å nationalteatern dess chef *Björn Björnsons* mästerliga regi och förträfflige dekorationsmålare *Jens Wangs*¹⁾ sköna scenbilder med »panorama» å la Bayreuth, synnerligen artistiska och stämningsfulla i framställningen både af den norska fjellnaturen och af Orientens undervärld; föga lyckade, undantagandes i Kairos »daarekiste», der de voro fullt på sin plats, föreföllo emellertid de af ett hvalf förenade, snarast fängelsemurar liknande sidokulisserna, som bildade en stående »ram» åt det väldiga dramats skiftande, sammanlagdt till ett par dusin uppgående tablåer.

Till sist allenast några få ord om sjelfva det år 1899 fullbordade, såväl till sitt yttre, som inre särdeles vackra samt de estiska och tekniska krafven å en modern teaterbyggnad tillfredställande konsttempel, framför hvars fasad bronsstoderna af Norges diktarfurstar *Ibsen* och *Björnson* majestätiskt trona, medan på motsatta sidan reser sig en dylik af dess ypperste komiker *Johannes Brun* (d. 1890); foyern pryda, bland andra, den norskfödde *Holbergs* byst och en marmorstaty af landets största, 1898 aflidna skådespelerska, *Laura Gundersen Hjördis*, i den förstnämndes tragedi »Kämparne på Helgeland».

P. S. För öfrigt bevistade vi härstädes, förutom det af en bland »Nationaltheatrets» egna aktörer *Sigurd Eldegard* författade populära »trollspilet» »*Fossegrimen*» (en variant af vår »Necken»), der redan anblicken af de pittoreska norska nationaldräkterna verkade synnerligen anslående, och en i det hela lyckad representation af »*Vor ven Fritz*», *Erckmann-Chatrians* högst gemytliga²⁾ elsassiska bondkomedi å det rätt eleganta »*Folketheatret*», sommarteaterns valeté-föreställning i »*Kristiania Tivoli*», ännu mer än det stockholmska en miniatyrbild af Köbenhavns.

Anteros.

¹⁾ De begge nämnda konstnärernas — af hvilka den förre sitter inne med sjelfva Meiningarnes traditioner — artistiska talanger kommo äfvenledes till sin fulla rätt vid nyuppsättningen af *Shaksperes* skådespel »*Kömmannen i Venezia*», der särskildt *Johanne Juel-Dybvad* om än mindre i fråga om apparitionen, åtminstone under den unge domarens förklädnad, glänste i Portias roll.

²⁾ Isynnerhet i första akten — hvarunder jemte ziguear-musik till och med bjudes på kanariefågel-sång (!) — med sin myckna »matglädje» aflösa skrattsalfvorna formligen hvarandra.

Musikpressen.

På Friedr. Hofmeisters förlag, Leipzig, har utkommit:

för piano 2 händer:

Liszt, Frans: *Etuden* op. 1. Neu herausgegeben von H. Vetter. Pr. 3 Mk.

»*Alte Franzosen*». Perlen der französischen Clavierlitteratur aus dem 17 und 18 Jahrhundert. Revidiert und bearbeitet von Robert Hermann:

Couperin François (1668—1733). N:o 1 *Les Barricades mystérieuses* (Mk. 1) N:o 2 *La Pateline* (0.75); N:r 3 *L'Allegresse des Vainqueurs* (1.25); N:o 4 *La Bersan* (Mk. 1. — Heft I N:o 1—4 compl. Mk. 2.25)

Daquin, Louis Claude (1694—1772) N:o 5 *Le Coucou* (Mk. 1).

Liszt's 12 Etuder op. I, hvilka under tidernas lopp råkat i glömska, har nu på nytt utgifvits i förbättrad upplaga med noggrannare föredrags- och pedaltecken samt fullständigare fingersättning än komponisten utsatt, allt för att egna dessa etyder för undervisningen. Men dessa till omfång af 2—4 sidor kunna på samma gång de lämpa sig väl som öfningar för mera försigkomna elever, genom sitt vackra musikaliska innehåll vara underhållande för en hvar pianist som måktar utföra dessa ej synnerligen svåra stycken.

Bearbetaren af de gamla franska styckena yttrar sig i ett företal till Couperins, att han bland 250 stycken af denne funnit 4 å 5 värda att bearbetas med afseende på våra moderna instrument och fordringar på rikare polyfon konst och harmonik samt med uteslutande af alla gamla »agrémens», drillar, mordenter etc., som hoptals förekomma i Couperins kompositioner. De här ifrågavarande styckena taga sig väl ut i denna bearbetning och äro rätt intressanta. Hvad styckenas titlar beträffar säger utgifvaren i en not att man ej behöfver bråka sin hjärna med den Couperin'ska titlaturen. »Den passar i allmänhet bättre», säger han, »ju mindre man är i stånd att finna någon mening i den.»

Daquins förtjusande rondo »*Le coucou*», med sin imitation af göktoner, torde vara bekant, såsom ett omtyckt nummer på pianovirtuosers konsertprogram. Det är emellertid helt lätt att utföra.

Litteratur.

Fatburen 1906. Häft. 3. Kulturhistorisk tidskrift, utgifven af Bernhard Salin, Nordiska Museets styresman, har utkommit, innehållande bl. a. en uppsats af Samuel Landtman: »Några visor och dansmelodier från Västergötland». Dessa af L. upptecknade melodier jemte text utgöras

af 18 visor och 4 polskor, de förstnämnda med fullständig text. Samlingen utgör ett intressant bidrag till kännedom om vår folkdiktning i ord och toner.

Finsk Musikrevy nr 17. Första septemberhäftet, har utkommit, innehållande: Inhemska musiksträfvanden i äldre tider (forts.) — Till vår symfonipublik, af —l. — Musiktäflan i ödemarken, af B—n. (Dagens Nyheters utsedde korrespondent.) — Konsertkritik. — Ur den utländska musikpressen. — Notiser.

Die Stimme. Centralblatt für Stimm- und Tonbildung, Gesangunterricht und Stimmhygiene. 1 Jahrg. Heft. 1 — är en ny företeelse på det musiklitterära området, utgifven af Dr Med. T. S. Flatau, Rektor Karl Gast och Rektor Alois Gusinde. (Trowitsch & Son, Berlin) under medverkan af en betydande mängd uppräknade medarbetare. För att gifva begrepp om tidskriften meddela vi här textinnehållet (34 sidd.) i första häftet: Dr H. Gutzmann: Stimmenssats und Stimmansatz. — Dr W. Berg: Die Vortragssprache und Stimmbildungskunst bei den Alten. — K. Roeder: Die Vorbildung der Seminaristen für den Schulgesangunterricht. — A. Gusinde: Die Silbe la im Sprech- und Singunterricht. — Mitteilungen. — Abonnementspriset är Mk 1,25 för kvartal.

Neue Zeitschrift für Musik innehåller i nr 36, 37: H. Leichtenritt: Symfonische Spaziergänge. 1. Gang: Neue Orchestermusik. — E. Istel: Oberdeutsche Festklänge (Das Salzburger Mozartfest. Die Münchener Wagnerfestspiele); nr 38. H. Stephani: Orgelkunst. — K. Thiessen: Neue Liederschau. — Noten am Rande.

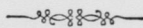
Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern.

- Sept. 16, 29 Boito: *Mefistofeles*. (Margareta-Helena: fru Lindberg; Faust Mefistofeles: hrr Ödmann, Wallgren.)
- 17 R. Wagner: *Lohengrin*. (Ortrud: frök. Edström; Telramund: hr Oscar.)
 - 19 Tschaiowsky: *Eugen Onegin*.
 - 21 Auber: *Fra Diavolo*.
 - 22 Thomas: *Mignon*.
 - 23, 28 Gounod: *Romeo och Julia*.
 - 24 R. Wagner: *Tannhäuser*. (Wolfram: hr Svanfeldt.)
 - 26 Verdi: *Den Vilsförförda*.
 - 27 R. Wagner: *Den flygande holländaren*. (Holländaren: hr Svanfeldt.)

Endast personal-nyheter har man att från senare hälften af september anteckna angående opera-föreställningarna.

Så har i »Tannhäuser» fru Jungstedt och hr Forsell efterträds af fröken Edström och hr Oscar i Ortruds och Telramunds partier, hvilka af dem sköttes på ett mycket tillfredsställande sätt. Fröken Edström har tydligen vunnit ej obetydligt af sina utländska studier i afseende på röstens egalisering. Hr Svanfeldt har fortsatt sitt uppträdande — som gäst eller debutant, derom upplyser ej programmen. Hans utförande af Wolfram i »Tannhäuser» var i första akten mindre lyckadt genom osäker intonation och vibrering; bättre lyckades han uti sångartäflan. Framställningen var dock väl smäktande och den tunna slätstrukna, nedåt lockiga peruken tog sig litet löjlig ut. Sångarens respiration med nyckelbensandning är något orolig. Bäst lyckades hr S. som Holländaren, der den rätt starka och behagliga rösten tog sig väl ut, särdeles i höjden; svagheten i det lägre registret framträdde äfven här. Det dramatiska utförandet var äfven värdt erkännande i denna roll.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Fröken Märta Petrini, som efter debut på Operan vårtermin 1890 tillhörde denna från hösten samma år till 1897 på våren, är nu engagerad för ett gästspel på k. teatern denna höst. Gästspelet börjar den 15 oktober med »Muntra fruarna». Sedan torde hela fröken Petrinis repertoar komma att genomgås, alla Mozartsoperorna, »Trollflöjten» samt »Enleveringen ur serraljen» o. s. v. Säkertligen komma också »Traviata», »Romeo och Julia», »Mignon», »Kronjuvelerna», »Pajazzo», att gifvas.

Fröken Petrini har en tid vistats i sin hemtrakt i Dalarne och i sommar bott i Torsång, nära Ornässtugan, omkr. en mil från Falun.

Sedan fröken Petrini lemnat vår operascen, har hon haft opera-engagemang i Tyskland.

Fru Anna Hellström återvänder i dessa dagar till Amerika på sin tredje turné derstädes, hvilken lär utsträckas denna gången från kust till kust. Hon lär stanna der till julen.

Musikföreningen samlades till påbörjande af arbetet för instundande konsert-säsong den 26 sept. då prof. Neruda anlände hit för att leda de närmaste repetitionerna å programmet till första konserten. Detta upptager utslutande kompositioner af Brahms, med »Schicksalslied» och »Requiem» som hufvudnummer.

Operasångaren John Forsell, som vistas å dr Carlssons sjukhem i Uddevalla, lär nu vara så pass återställd,

att han i dagarna torde få lämna sjukbädden, för att i medio af oktober månad få återvända hem.

Fru Jungstedt-Reutersvärd har lemnat Stockholm med Berlin som närmaste mål.

Musikaliska akademien hade d. 13 sept. sin ordinarie sammankomst under ordförandeskap af vice preses, justitierådet Karl Silfverstolpe.

Till biträdande lärare vid Musikkonservervatorium förordnade akademien: i deklamation hr Nils Personne; i pianospelning fru Kerstin Strömberg, född Sundbaum, och hr Edvin Svensson; i italienska språket fil. lic. Holger Nyblom.

Revisionsberättelsen för år 1905 föredrogs, och akademien beviljade förvaltningsutskottet ansvarsfrihet för det gånna årets förvaltning.

Med anledning af kronprinsparets silfverbröllop d. 20 sept. — kronprinsen är, som bekant, akademins preses — har akademien öfversänt till honom en af slottsarkitekten Agi Lindgren konstnärligt utförd adress. Denna är innesluten i ett af hofbokbindaren Gustaf Hedberg i blå marokäng bundet band med ornering i guldpressning och mosaikinläggningar och med kronprinsparets krönte namnchiffer, allt efter ritning af hr Lindgren.

Konsertföreningen har under spelåret 1905—1906 gifvit 4 orkester-4 kamarmusikkonserter samt 2 folkkonserter, till hvilka sistnämnda konserter föreningen åtnjutit anslag af stadsfullmäktige. På föreningens konserter ha kommit till utförande 34 olika tonverk af 17 kompositörer, af hvilka följande 5 inhemska tonsättare voro representerade med sammanlagt 6 kompositioner, nämligen Roman, Berwald, Norman, Hallén och Stenhammar. De utländska kompositörerna, hvilka voro representerade med inalles 28 verk, voro följande: Bach, Haydn, Mozart, Beethoven, Wagner, Berlioz, Liszt, Franck, Brahms, Bruckner, Bizet och Glass.

Föreningen har för denna säsong till ordförande öfverdirektör John May, dirigent hr Tor Aulin, skattmästare hoffotografen H. Hamnqvist samt till öfriga ledamöter af styrelsen hrr W. Stenhammar, R. Andersson, rytmästare L. Ribbing samt friherrinnan Ebba Rudbeck, fruarna Dagmar Möller, Charlotta Asplund och Ranghild Bäckström. Till v. ordförande efter hr Stenhammar, som under större delen af nästa spelår kommer att vistas i Italien, nyvaldes direktör Arthur Thiel samt till sekreterare efter advokaten E. Lidforss, som undanbedt sig återval, musikförläggare Otto Hirsch. Till revisorer återvaldes öfverintendenten A. Burén och notarius publicus Otto Fürstenberg, med löjtnanten greve Nils Bielke och arkitekten Ferd. Boberg till suppleanter.

Vid Konserthörsningens fyra kammar-musik-konserter medverka vid samtliga konserterna Aulinska kvartetten (Tor Aulin, Gust. Molander, Chr. Sandqvist och Rudolf Claesson) i förening med professor Franz Neruda. Dessutom komma vid enstaka konserter att medverka: Förste hofkapellmästaren Conrad Nordqvist, hrr A. Löfgren (klarinett) och Magnus Ahlberg samt pianisterna fröken Astrid Berwald och hr Edvin Svenson. Konserterna gifvas liksom orkesterkonserterna i musikaliska akademiens stora sal och första konserten äger rum den 31 oktober.

Lady Wilma Hallé har antagit anbud att medverka vid Konserthörsningens abonnemangskonserter som solist. Konstnärinnan kommer att uppträda på föreningens tredje konsert i januari 1907. Äfven med den danska sångerskan, fröken Ellen Beck kommer därvid att sjunga bland annat Isolde's Liebestod ur Wagners »Tristan och Isolde». Af inhemska solister komma vid öfriga konserter som solister att medverka fru J. Clausen samt hrr Stenhammar och Ad. Wiklund.

Folkkonserthörsningen, förut benämndt Stockholms borgarskolas konsertkör, har återvalt de afgående ledamöterna af styrelsen. Till kördirigenter för instundande arbetsår utsågos dr Karl Valentin och direktör Viktor Wiklund.

För höstterminens större folkkonserter, till hvilka stadsfullmäktige lämna bidrag, har fastställt tid och program, hvarjämte förbundet beslutit att under kommande arbetsår jämväl anordna ett antal mindre musikaftnar mot synnerligen billig inträdesavgift.

Arbetsinstitutets folkkonserter, söndagsaftnarna, fortgå som vanligt. Fröken Märtha Ohlson, vår utmärkte pianist, fortfar att som sådan medverka vid dessa konserter.

Anna Hanson, sångerska, en ny »regementets dotter», gjorde i somras sin debut på en konsert i Ramlösa och vann mycket bifall. För 11 år sedan blef hon upptäckt som sångerska af major A. Nilsson vid Södra skåningarna, som strax iakttog hvilka sånganlag hon hade och därför tog sig an hennes uppföstran. På regementets bekostnad har hon genomgått Malmö högre flickläroverk och därefter musikkonservatoriet i Stockholm.

Sven Scholander skall i denna månad företaga en konsertturné i Norge.

Zelma Wall, den från konserter under förra säsongen bekanta sångerskan, har under Londonsäsongen maj-juli vistats i England och därunder haft förmånen att få uppträda på ett flertal konserter och at-homes-aftnar, vid hvilka den svenska sångerskans röst gjort en sådan lycka att hon med mr. N. Wert,

en af Englands bästa »managers», kommer att göra en turné genom England under instundande höst.

En upptäckt sångare. Norrlands-posten berättar om »upptäckten» af en sångkraft för vår operascen, en smidesarbetare J. Herou från Gäfle. Denne upptäcktes vid bevaringsmötet i fjol, och genom regementets officerares försorg sattes han i tillfälle att vid Musikaliska akademien utbildas sin fenomenala baryton.

Hans sånglärare, operasångaren Carl Lejdström, har på det allra varmaste uttalat sig om Herous sång, hvilken han, såsom orden fölla sig, ville berömma i »högsta möjliga superlativ.

Florizel von Reuter, den unga violinvirtuosen, om hvilken ryktet i vintras sade att han skulle ha affidit i gula febern i Rio de Janeiro, befinner sig för närvarande i högönskelig välmåga i sitt hem i staden Davenport, Iowa, U. S. A. Impressarien Gustave Thalberg har för innevarande höst arrangerat en längre konsertturné med honom och början kommer att göras i Stockholm med konsert i Musikaliska akademien den 1 november.

Fröken Hedvig Svenson, den framstående pianisten härstädes, tillkännagifver (i annons på sista sidan) att hon med denna månad återtager sina pianolektioner. Fröken Svenson hade här, som bekant, under flere år en »musikskola», hvarmed hon af helsoskäl för två år sedan upphörde.

Musikalier till salu. Ett betydligt antal sådana för strängorkester, hvilka aflidne musikdirektör Kuhlau i Göteborg efterlemnadt, finnas att köpa, hvarom närmare upplysning lemnas af hans änka, fru H. Kuhlau i Göteborg (se annonsen å sista sidan).

Öfverstinnan Sophie Ahnström, född Taube, meddelar i annons (se sista sid.) att hon tager emot elever i pianospelning. Fru Ahnström, som är elev af fru Lotten von Feilitzen, dotter af Ad. Fr. Lindblad, är sjelf en charmant pianist med stor och solid teknik och har under en följd af år varit ett verksamt stöd för musiklifvet i Linköping, der hon varit bosatt tills hon nu öfverflyttat till hufvudstaden.

Edvard Gellins konsert-direktion, som under förra säsongen beredde oss tillfälle att göra bekantskap med Pragerkvartetten och den utmärkte violoncellisten fröken Suggia, har förtjensten af att nu presentera för oss dennas berömda kollega Elsa Ruegger och ämnar under denna säsong låta oss här för första gången höra den utmärkte violinisten fru Soldat-Röger äfvensom »pianisternas konung», Eugen d'Albert,

som man här länge längtat efter att få höra.

Musikhistoriska museet är föremål för en berömmade och särdeles sympatiskt skriven uppsats i Nationaltidende, författad af professorn i musikhistoria vid Köpenhamns universitet, dr Angul Hammerich, föreståndare för Musikhistorisk samling därstädes.

Operasångaren C. F. Lundquist, som hela sommaren såsom badgäst vistats i Visby, gjorde under tiden besök i Borgholm, där han med fortfarande assistens af pianisten Agda Lysell gaf en »afskedskonsert».

Vid Elsa Ruegger-konserten den 2 oktober i Vetenskapsakademien komma följande violoncellnummer att utföras:

1) Saint-Saëns: sonat op. 32, 2) De Swert: konsert, d-moll, 4) Boccherini: sonat, A-dur 5) a) Popper: Andacht, b) Saint Saëns: Le cygne, c) Popper: Elfentanz. N:o 3 utgöres af Beethovens pianosonat, Ess dur, op. 31 n:o 3, spelad af hr Saavedra.

Jenny Linds stipendium å 3,000 kr. för år 1907 kungöres ledigt till ansökan före den 23 instundande okt.

K. F. U. M.-kören, som under dir. Hugo Lindqvists ledning konserterat under juni och juli i Nord-Amerika, har der, enligt korrespondens från resan, »skördat mycken ära, litet guld». Impressarien, hr Renard, erkännes dock ha gjort hvad han kunnat. Bättre lyckades der under hr Thalbergs ledning konserterandet af Lunds och Kristiania studenter, hvilka medförde en ej obetydlig vinst från dollarlandet.

Populärkonserterna i templarnas hörsal, Bryggaregatan 5, taga åter sin början torsdagen den 1 november. Då konserterna från allmänhetens sida rönte stor uppmärksamhet under förra säsongen, ämnar arrangören, konsertdirektion Axel Hansson, anordna liknande konserter äfven i Vetenskapsakademiens hörsal hvarje söndag kl. 8 e. m. med början den 14 oktober.

Vid första konserten medverka fruarna Hilma Munthe-Sandberg och Svea Winberg-Hansson, hrr operasångaren Gustaf Sjöberg och direktör Patrik Vretblad. Abonnemangskort finnas att tillgå uti Allmänna tidningskontoret, Gust. Ad. torg.

Lokomotivförare elev vid operaskolan. Lokomotivföraren Carl Christenson i Nässjö, känd i vida trakter för sin vackra röst och musikaliska begåfning, har i dagarna antagits till elev vid operaskolan i Stockholm. De manliga sökandenas antal var 24, och hr C. är den ende som blifvit antagen.

Från våra grannland.

Helsingfors. Sep 14—20 Teatrarna ha under denna tid endast bjudit på dramatiska pjäser, om man får undantaga den finska som en gång haft »Regina von Emmeritz» på repertoaren. D. 16 gaf sångaren William Hammar en andra konsert, biträdd af hr O. Merikanto som ackompanjetör, hvilken äfven såsom sådan assisterade vid en konsert d. 19 af en ung sångerska, fröken Constance Neumann. Hennes program upptog arier ur Mignon», »Traviata», »Romeo och Julia» samt Puccinis »Manon Lescaut» jemte sånger. Kritiken var just ej berömmande, anmärkande fel i afseende på både tonbildning koloratur och intonation.

Kristiania. Sept. 12—22. Nationalteatern har af pjäser med musik under denna tid endast uppfört »Peer Gynt» och »Fossegripen», Folkteatern en gång »Lili». En »folkkonsert» gafs d. 14 af fru Cally Monrad med biträde af pianisten Karl Nissen. Hennes program upptog endast norska sånger af Svendsen, Alnæs, Kjerulf, Lie, Sinding och Grieg. D. 19 gaf hr Kristian Lindeman en kyrkokonsert med biträde af operasångaren Emil Nielsen och en kör.

Köpenhamn. Sept. 1—23. Kungl. operan, som började spelåret d. 1 sept., har från den 7 haft hr Herold till gäst, då han uppträdde i »Pajazzo» (»Bajadser»). Teatern har för öfrigt under månaden hittills af musikpjäser haft på spellistan: »Eventyr paa Fodrejsen», »Carmen», »Svarta dominon», »Liden Kirsten», »Romeo och Julia» samt baletterna »Sylfiden», »Brudeferden i Hardanger» och »Napoli eller Fiskeren og hans brud.» — Casino-teatern har oafbrutet framfört »Den glada änkan». Konsertlivet i staden har ännu icke tagit sin början men fortsättes i Tivoli och andra sommaretablissemanger, hvilka ännu hållas öppna, och bjuda på sin vanliga konsertmusik.

Från andra land.

Händelfestligheter i Berlin. Till den musikaliska högtid som från den 25 till den 28 oktober i år kommer att firas i Berlin till Händels minne under kronprinsens af Tyskland protektorat är programmet nu fastställt. Der komma att uppföras »Israel i Egypten» under ledning af prof. Siegfried Ochs, instrumentalverk och »Cäciliaodet» under anförande af prof. Jos. Joachim samt »Belsazar» med prof. Georg Schumann som dirigent. Festen avslutas med en förmiddagskonsert, då endast kammarmusikverk uppföras.

Paris. Massenets nya opera »Ariane» (»Ariadne») repeteras för närvarande

flitigt på St. operan. Ariane är naturligtvis det franska namnet på Tesevs' öfvergifna maka, och librettisten Catulle Mendes har gjort henne till Sapphos och Medeas ödessyster. Hennes rival om Tesevs' kärlek är kung Minos' yngsta dotter, Fædra. Ariadne klagar sin förtviflan för den gudomliga Cypris och vinner bönhörelse. En Erosstaty störtar ned från sin piedestal och krossar Fædra vid Tesevs' fötter. Ariadne triumferar, men för tidigt; Tesevs tillhör alljämt i minnet den döda. Gripen af ånger och skam stiger hans maka ned till Persefone i underjorden, blidkar Hadeshärskarinnan med doften från en korg friska rosor och förmår henne att låta de båda systrarna återvända till den jord som kan hysa så sinnesberusande under som rosorna. Tesevs och Fædra återförenas, och Ariadne lockas af sirener ned i hafsdjupet.

Ryktet vill förtälja mycket godt om den Massenetska musiken till det antika sagodramat. I synnerhet sägas tredje och fjärde akterna innehålla motiv af imponerande skönhet (Tesevs' förtviflan vid Fædras bår och Ariadne i underjorden).

Konsertpalats i Paris. I Champs Elysées, där förut Cirque d'Été låg, skall inom kort resa sig ett storartadt musikpalats, som härigenom kommer att fylla ett starkt känt behov inom Seinstadens musiklif. Det nya etablissemang, Palais philharmonique kalladt, är ämnadt att innehålla två stora konsertsalar, som i sin stil skola bli något af det modernaste och vackraste man kan tänka sig, samt en mindre teatersalong. Musiken blir dock under alla omständigheter hufvudsaken. Grundare af förslaget är Gabriel Astrac, musikförläggare och känd som tillställare af de stora Beethoven-Berlioz festerna under förra säsongen, då Weingartner ledde orkestern. Bland annat kan nämnas att Lamoureuxorkestern hädanefter tar sin boning i det nya musikpalatset.

Aino Ackté kommer att under instundande säsong uppträda å Covent Garden i London såsom Elsa i »Lohengrin», Elisabeth i »Tannhäuser» och Senta i »Flygande Holländaren» samt derjemte kreera hufvudpartiet i Smetanas »Die verkaufte Braut». Som sångerskans motspelare under dessa aftnar kommer den celebre tenoren van Dyck att uppträda.

Sångerskans impressario, hr J. J. Schürmann, har dessutom äfven för denna vinter arrangerat en europeisk blixturné, under hvilken Aino Ackté kommer att uppträda å de flesta af kontinentens största scener.

Ett Jenny Lind-minne. Den 4 juli 1851 då 75 års-dagen af frihetsförklaringen firades öfver hela Amerika, blef för Springfield, Mass., en särskildt

minnesrik dag, som 55 år ej förmått att utplåna. Amerikanska tidningar i nämnda stad påminna nyare tiders generationer om att Jenny Lind, den världsberömda sångerskan, då gästade staden och på ett storartadt sätt firades. Omkring 600 skolbarn sjöngs då hyllningssånger, och ett festtåg, räknande flera tusen deltagare, var anordnad till hennes ära.

Dödsfall.

Jacobi, Georg, violinist, komponist och dirigent, född i Berlin i London 13 sept. 67 år. Elev af Beriot och Pariskonservatoriet blef han konsertmästare der vid Stora Operan. Han bildade sedan sjelf en orkester och Offenbach gjorde honom till dirigent för orkestern i »Bouffes-Parisiens», der hans flesta operetter uppfördes. Som tysk måste han 1870 lemna Paris och blef konsertmästare vid Coventgarden-teatern i London och sedan dirigent vid Alhambrateatern derstädes. Han har komponerat melodisk och graciös musik till öfver hundra baletter, verkade sedermera som violinprofessor vid Royal College samt dirigerade operaklassen i Guildhallschool of Music.

Lautenschläger, Karl, berömd ledare af maschinväsendet vid hofteatern i München och uppfinnare af den vändbara scenen, afled under sommaren, 63 år.

Stockhausen, Julius, professor, den berömda sångläraren, hvars 80-års-dag i somras firades, har i dessa dagar aflidit i Frankfurt a. M. Han var född d. 22 juli 1826 i Paris. Fadern var harpvirtuos och modern, f. Margarete Schmuck, en utmärkt sångerska. Lärjunge af Paris-konservatoriet och Manuel Garcia i sång fick han snart stort anseende som barytonsångare. 1862—67 dirigerade han filharmoniska konserterna och sångakademien i Hamburg, var 1869—70 engagerad som kammarsångare i Stuttgart, öfvertog 1874 ledningen Stern'ska sångföreningen i Berlin och kallades 1878 till sånglärare vid Hoch'ska konservatoriet i Frankfurt a. M., hvarifrån han dock afgick 1879 och sedan blef direktör för sin egen renommerade sångskola. 1886—87 utgaf han en utmärkt »Gesangsmethode» och nyligen har i ny bearbetning utkommit andra tusendet af hans »Das Sängeralphabet oder Die Sprachelemente als Stimmbildungsmitel.»

Rättelser.

I föregående nummer (n:o 13) förekommo i Anteros' musikbref ett par tryckfel, som härmed rättas. Sid. 99, op. 3 r. 37, 38 uppf. står: kompositioner, läs: kompositörer; — sid. 100, op. 2, r. 12 ndfr. står: musik-halls, läs: music-halls; ordet i på samma rad bör utgå.

OBS. OBS.
Musik-lärare
 och
-lärarinnor
 kunna annonsera billigt i
SVENSK MUSIKTIDNING.

Pianolektioner

gifvas af

Fru Sophie Ahnström,

elev af fru *Lotten von Feilitzen*, född Lindblad.

Mottagningstid: Hvardagar kl. 3—4
 e. m. Regeringsgatan 77, 3 tr.

Obetydligt begagnad
Dubbelpedalharpa
 från Erard i Paris säljes.
T. Berggren
 Ångfärjestationen, Malmö.

OBS. Äldre årgångar
 af denna tidning, med eller utan musikbi-
 laga, erhållas till nedsatt pris endast kon-
 tant å expeditionen.

Musiker!

En fin repertoar för strängorkester,
 bestående af omkr. 370 nummer (250 för
 stor orkester och 120 för liten) säljes billigt.
 Närmare upplyser undertecknad.

Änkefru **Hulda Kuhlau**
 Linnégatan 64, Göteborg.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god tek-
 nisk och verkligt musikalisk utbildning,
 meddelas af undertecknad till moderat
 pris. Anmälan kan äfven ske skrift-
 ligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och
 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.
 Kammakaregatan 6, 1 tr öfv. gården.
 Frans J. Huss.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — **26:te** årgången. — För hvarje musikaliskt hem,
 utgifves 1906 efter samma plan som förut, innehållande *populär läs-
 ning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier etc.* Tidnin-
 gen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris **5 kro-
 nor** pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å *Expedi-
 tionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården, i bok- och musik-
 handeln, å posten och tidningskontor. I landsorten bäst å posten.*

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej
 kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förva-
 ras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för ut-
 gifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklivet är högst och rikast
 utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för mu-
 siklivet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks huf-
 vudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.

OBS. Porträtt med biografier i *N:o 1: Oskar Bolander, A. M. Myrberg,
 Signe Rappe; — N:o 2: W. A. Mozart, Sigrid Vesterlind, Edouard Risler. — N:o 3:
 Anna Ulmgren, Marguerite Caponsacchi, Mischa Elman; — N:o 4: Magna
 Lykseth-Schjerven; — N:o 5: Fridolf Book; — N:o 6: Mally Högberg; — N:o 7:
 Heinr. Grünfeld, Johanne Stockmarr; — N:o 8: G. Verdi, hans musikerhem och
 hans sista hvilorum; — N:o 9: Otto Briesemeister; — N:o 10: Eric Åkerberg,
 Armas Järnefelt, Geraldine Farrar; — N:o 11: Conr. Nordquist, Andr. Hallén,
 Rich. Henneberg. Tor Aulin, Karl Valentin, Vilh. Stenhammar, Hugo Alfvén; — N:o
 12: Rob. Schumann; — N:o 13: Maria Ekeblad.*

Fröken Hedvig Svenson

återtager sina Pianolektioner i bör-
 jan af Oktober. Storgatan 46, 2 tr.
 Allm. tel. 204 40.

J. LUDV. OHLSSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och Orgelhar-
 monier af de bästa svenska och ut-
 ländska fabriker i **största** lager till
billigaste priser under fullkomligt
 ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! Hufvuddepöt för Blüthners
 och Rönisehs världsberömda
 Flyglar och Pianinos.

I Musik- och Bokhandeln:

Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny lättfattlig undervisningsmetod för
 barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. H. von Bocklet.

Haft. 3 kr., i pappband 3:50, cloth-
 band 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systema-
 tisk, gäende i lagom hastighet och utan
 hopp från det lättare till det svårare.
 Torde vara den bästa pianoskola vi
 hittills haft i Sverige. En ytterligare
 förtjänst hos det verkligen vackra ar-
 betet är att bearbetaren förmått göra
 det så alltigenom svenskt som det verk-
 ligen är.»

(Gotlands Allehanda)

Elkan & Schildknechts Musikhandel
 28 Drottninggatan 28.

Svensk Musiktidning

inbindes i starka klotband med guld-
 pressning för 1: 50 pr årg. om man
 hänvänder sig till A. F. Högbergs
 Bokbinderi, 22—24 David Bagares-
 gata.

INNEHÅLL:

Elsa Ruegger (med porträtt). — Johan
 Nordal Brun † (med porträtt). — De för-
 sta festspelen i Bayreuth (ur privatbref
 från 1876) af Richard Faltn. — Teaterbref
 från Kristiania »Nationalteatret»: Ib-
 sen-Griegs »Peer Gynt», af Anteros. —
 Musikpressen. — Litteratur. — Från sce-
 nen och konsertsalen. — Musiknotiser från
 hufvudstaden och landsorten, från våra
 grannland och andra land. — Dödsfall. —
 Rättelser. — Annonser.